

Sygn. akt I C 402/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 25 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący : SSO Alicja Zych

protokolant : Ewa Wolniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 października 2013 roku

sprawy z powództwa : A. Ś.

przeciwko : Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezesa Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie i Prezesa Sądu Okręgowego w Lublinie

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. koszty procesu pomiędzy stronami znosi,
3. nieuiszczoną opłatę od pozwu przejmując na rachunek Skarbu Państwa,
4. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Lublinie) adwokat M. B. ustanowionej z urzędu wynagrodzenie w kwocie 3600 zł powiększone o stawkę podatku od towarów i usług z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu.

Sygn. akt I C 402/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 17 kwietnia 2013 roku A. Ś. wniosła o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezesa Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie oraz przez Prezesa Sądu Okręgowego w Lublinie odszkodowania w kwocie 100 000 złotych i zadośćuczynienia w kwocie 100 000 złotych za niesłuszne skazanie wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie III W 823/11 i utrzymanie go w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie V Ka 611/12.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż rozpoznające sprawę sądy ignorowały składane przez nią wnioski dowodowe, działały jednokierunkowo pomijając działania i zachowania osób uznanych w sprawie za pokrzywdzone co doprowadziło do niesłusznego skazania. W konsekwencji powódka podniosła, iż jest poniżana, stała się obiektem zaczepek, a ponadto straciła czas, możliwość podjęcia pracy i podupała na zdrowiu (pozew k. 2).

Pismem procesowym z dnia 15 lipca 2013 roku pełnomocnik powódki sprecyzowała żądanie pozwu wnosząc o uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezesa Sądu Rejonowego Lublin- Zachód w Lublinie oraz Prezesa Sądu Okręgowego w Lublinie kwoty 100 000 złotych z tytułu odszkodowania za krzywdę wyrządzoną przez funkcjonariuszy resortu sprawiedliwości oraz kwoty 100 000 złotych z tytułu zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia

zapłaty oraz zasądzenie na rzecz powódki kosztów sądowych w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik powódki wskazała, iż żądanie pozwu związane jest z niesłusznym ukaraniem karą nagany nałożoną wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie III W 823/11 oraz utrzymującym w mocy zaskarżony wyrok wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie V Ka 611/12. Wydane wyroki zostały oparte na niepełnym materiale dowodowym, ze względu na niedopuszczenie i nieprzeprowadzenie dowodów zawnioskowanych przez powódkę. Powyższe doprowadziło powódkę do pogorszenia stanu zdrowia fizycznego i psychicznego oraz niemożności znalezienia pracy. Podstawą wysuniętego roszczenia jest art. 417 § 1 k.c. gdyż niezgodne z prawem było działanie rozpoznających sprawę sądów, które zaniechały podjęcia działań zapewniających powódce realizację jej praw i gwarancji, a tym samym naruszono skonkretyzowany obowiązek wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności faktycznych. Odnosząc się do żądania zadośćuczynienia pełnomocnik powódki podniosła, iż naruszone zostały dobra osobiste A. Ś. w postaci dobrego imienia, godności, wolności, swobody wyboru spędzania wolnego czasu. Podstawę zatem roszczenia stanowi art. 24 k.c. oraz art. 448 k.c. Powódka doznała chorób na tle nerwowym, leczy się w Centrum Terapii Naturalnej pod kierownictwem lek. med. W. G., który stwierdził szereg chorób nie występujących wcześniej m.in. problemy z nerkami. Ponadto powódka zmuszona była korzystać z pomocy psychologa oraz stwierdzono u niej nadwagę na tle nerwowym (pismo procesowe k. 21-22).

W odpowiedzi na pozew z dnia 5 września 2013 roku w imieniu pozwanego Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego w Lublinie i Prezesa Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie zastępowanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa w Warszawie wniosła o oddalenie powództwa, oddalenie wniosków dowodowych i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa – kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Argumentując swoje stanowisko wskazała, że powódka wiąże swoje roszczenie z odpowiedzialnością Skarbu Państwa za orzeczenie sądowe. Wywodzi je natomiast z ukarania karą nagany wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 21 marca 2012 roku za wykroczenia z art. 107 k. w., a następnie utrzymania tego wyroku wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie V Ka 611/12. Pełnomocnik powódki jako podstawę prawną dochodzonych roszczeń wskazała art. 417 k.c. Z uwagi na brak przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa roszczenie to uznać należy za bezzasadne. Powódka nie udowodniła zaistnienia przesłanek z art. 417 k.c. ani w zakresie dochodzenia zadośćuczynienia – przesłanek z art. 445 § 1 k.c. oraz art. 415 k.c. Nie wykazała bowiem wystąpienia szkody, wyrządzenia szkody przez działanie/zaniechanie organu władzy publicznej, niezgodności z prawem działania/zaniechania organu władzy publicznej wyrządzającego szkodę czy istnienia adekwatnego związku przyczynowego między tym działaniem/zaniechaniem a powstałą szkodą. W dalszej części reprezentant pozwanego wywiódł, iż przywołane w pozwie zdarzenie jakim jest prawomocny wyrok sądu winno być ocenione na podstawie art. 417¹ § 2 k.c. z którego wynika, iż naprawienia szkody wyrządzonej na podstawie prawomocnego orzeczenia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu jego niezgodności z prawem chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Z treści pozwu nie wynika aby powódka wystąpiła o orzeczenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w sprawie V Ka 611/12, a Sąd rozpoznający roszczenie odszkodowawcze nie może samodzielnie tego ustalić, ponadto nie może oceniać prawidłowości postępowania prowadzącego do wydania orzeczenia. Odnosząc się do żądania zadośćuczynienia reprezentant pozwanego podniósł, iż niezbędne jest udowodnienie zaistnienia uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia pozostających w adekwatnym związku przyczynowym z konkretnym czynem niedozwolonym. Ciężar ich udowodnienia spoczywa na powódce, która jest ponadto zobowiązana do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów z których wywodzi skutki prawne. Strona powodowa temu nie sprostала, nie wykazała bowiem na czym konkretnie miałyby polegać czyn niedozwolony funkcjonariusza państwowego ani jaka ewentualnie wynikła z niego szkoda. Strona pozwana argumentowała również, iż powódka nie uzasadniła wysokości żądanej kwoty odszkodowania i zadośćuczynienia, które w jego ocenie są zupełnie oderwane od szkody jaką powódka miała ponieść (odpowiedź na pozew k. 28-29).

W toku postępowania powódka popierała powództwo. Powódka na rozprawie w dniu 11 października 2013 roku podała, iż z uwagi na fakt skazania utraciła możliwość podjęcia pracy. Na kwotę odszkodowania składa się zatem utracone wynagrodzenie w kwocie około 2 000 zł. netto za okres od roku 2011 roku do dnia 11 października 2013 roku, na sumę żądanego zadośćuczynienia składają się natomiast krzywdy i upokorzenia jakich doznała wskutek wydania niesprawiedliwego wyroku, między innymi utrata dobrego imienia, a nadto pogorszenie się stanu zdrowia fizycznego oraz psychicznego (protokół skrócony k. 39) .

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie powódka A. Ś. została skazana za dwa czyny wyczerpujące dyspozycję art. 107 k.w. na podstawie art. 107 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. na karę nagany.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca obwinionej. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 21 czerwca 2012 roku w sprawie V Ka 611/12 zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy

Po wydaniu tego wyroku powódka zwróciła się do Rzecznika Praw Obywatelskich z wnioskiem o wniesienie kasacji, który od tego odstąpił (bezsporne, akta sprawy III W 823/11).

Sąd na rozprawie w dniu 11 października 2013 roku oddalił wniosek powódki o przesłuchanie świadka J. Ś. jako nieistotny dla rozstrzygnięcia (art. 227 k.p.c.). W świetle podanych przez powódkę w ramach podstawy faktycznej powództwa faktów, okoliczności dotyczące pogorszenia stanu zdrowia powódki po wydaniu wyroku, który uważa za niesłuszny nie mają znaczenia do wykazania którejkolwiek z przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, zaś z uwagi na charakter wskazanego przez powódkę działania, wniosek ten nie mógł również doprowadzić do uwzględnienia powództwa, o czym będzie poniżej.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów, które nie były kwestionowane przez strony i nie budzą zastrzeżeń Sądu. Są to głównie dokumenty z akt sprawy wskazanej przez powódkę A. Ś..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie podnieść należy, iż analiza okoliczności niniejszej sprawy prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż prawomocnym orzeczeniem sądowym z wydania którego powódka wywodzi powstanie szkody był wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 21 czerwca 2012 roku wydany w sprawie V Ka 611/12.

Art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przewiduje prawo do wynagrodzenia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej. Władza publiczna to każdy, kto w imieniu państwa ma prawo oczekiwać posłuszeństwa innych podmiotów w pewnym zakresie (a oczekiwanie to jest zabezpieczone ewentualnym przymusem państwowym) i działający w formach przewidzianych prawem. Wykonywanie funkcji władzy publicznej łączy się z reguły z możliwością władczego kształtowania sytuacji jednostki w ramach wykonywania obowiązków służbowych. Funkcjonariuszem publicznym jest natomiast osoba fizyczna, która działa na rzecz Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego lub innych osób prawnych wykonujących władzę publiczną. Reasumując, podstawowe i wyróżniające cechy władzy publicznej to nadrzędność i ustawowo określone kompetencje.

W dacie wydania przedmiotowego orzeczenia obowiązywał już art. 417 § 1 k.c. w obecnym brzmieniu, który wskazany został przez pełnomocnika powódki jako podstawa roszczenia. Natomiast art. 417¹ §1 k.c. reguluje odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa za tzw. bezprawie legislacyjne. Przepis § 2 art. 417¹ k.c. stanowi natomiast podstawę prawną roszczenia o wynagrodzenie szkody wyrządzonej wydaniem niezgodnego z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego lub ostatecznej decyzji administracyjnej. Przy czym wymóg by orzeczenia były prawomocne, a decyzje ostateczne oznacza, że podmiot zainteresowany uzyskaniem odszkodowania wyczerpał już tok instancji, bowiem

komentowany przepis w swoim założeniu nie może zastępować właściwego toku instancji lub stanowić dla niego alternatywy.

Mając na uwadze charakter powyższego roszczenia Sąd uznał, iż zgodnie ze stanowiskiem powódki jak i pozwanego, jego podstawą prawną mógłby być przepis art. 417¹ § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym w chwili powstania zdarzenia wywołującego szkodę, gdyby nie zostało to uregulowane odmiennie w przepisach szczególnych.

Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa na gruncie art. 417¹ § 2 k.c. są: niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego lub ostatecznej decyzji, szkoda oraz związek przyczynowy. Wykazanie powyższych przesłanek obciąża poszkodowanego (art. 6 k.c.). Szkoda obejmuje straty i utracone korzyści, a także krzywdę w przypadkach określonych w ustawie. Bezprawność jako jedna z przesłanek roszczenia odszkodowawczego nie podlega natomiast stopniowaniu. Stopień naganności naruszenia prawa pozostaje bez wpływu na pozytywne ustalenie odpowiedzialności odszkodowawczej. Przyczyną, która wykluczy bądź ograniczy odpowiedzialność wyrządzającego szkodę będzie natomiast brak normalnego związku przyczynowego pomiędzy jego działaniem a szkodą oraz przyczynienie się poszkodowanego. Konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa na gruncie art. 417¹ § 2 k.c. w postaci niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego jest **stwierdzenie tej niezgodności we właściwym postępowaniu**. Sąd rozpoznający roszczenie odszkodowawcze nie może bowiem samodzielnie ustalić niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego. Obligatoryjność swobodnego „przedsądu” we właściwym postępowaniu podyktowana jest dążeniem do uniknięcia niebezpieczeństwa wydawania sprzecznych rozstrzygnięć w sytuacji, gdy sąd orzekający o zasadności roszczenia odszkodowawczego miałby samodzielnie badać ewentualne wadliwości prawomocnych orzeczeń sądowych.

Bezspornie jednak w realiach przedmiotowej sprawy zdarzeniem wywołującym szkodę jest chwila wydania wyroku w sprawie V Ka 611/12.

Zaznaczyć należy, iż w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia obowiązuje szczególna regulacja dotycząca odpowiedzialności Skarbu Państwa wobec osób obwinionych. W takiej sytuacji zgodnie z art. 421 k.c. przepisy art. 417, 417¹ i art. 417² nie znajdują zastosowania.

Stosownie do art. 114 § 1 ustawy z dnia 28 sierpnia 2001 roku kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. 2013,765) obwinionemu, który w wyniku kasacji lub wznowienia postępowania został następnie uniewinniony albo wobec którego umorzono postępowanie wskutek okoliczności nieuwzględnionych we wcześniejszym postępowaniu, przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłą z wykonania względem niego w całości lub części kary lub środka karnego, których nie powinien być ponieść. Roszczenie przewidziane w art. 114 § 1 **przysługuje** jedynie osobie, która będąc uprzednio prawomocnie skazana za wykroczenie co najmniej na środek karny, została następnie w wyniku kasacji lub wznowienia postępowania uniewinniona lub wobec której umorzono, w efekcie nadzwyczajnego środka zaskarżenia, postępowanie i to z powodów istniejących wcześniej, ale nieuwzględnionych we wcześniejszym postępowaniu. Należy zwrócić jednak uwagę, iż kodeks ogranicza więc w art. 114 § 1 k.p.w. podstawy odszkodowawcze jedynie do tych sytuacji, gdy doszło do prawomocnego skazania na karę (art. 18 k.w.) lub środek karny (art. 28 § 1 k. w.) osoby, która w ogóle nie powinna ponosić odpowiedzialności za wykroczenie. W wypadku niesłusznego skazania wystarczające jest istnienie orzeczenia wskazanego w art. 114 § 1 k.p.w., a wnioskodawca musi wykazać wysokość poniesionej szkody i zasadność rozmiaru dochodzonego zadośćuczynienia za krzywdę.

W przypadku żądania powódki A. Ś. pomijając prawidłowo czy błędnie określoną podstawę prawną roszczenia każdorazowo wymagany jest prejudykat, którego w niniejszej sprawie brak. Ustawodawca bowiem uzależnił możliwość dochodzenia naprawienia szkody od uprzedniego stwierdzenia we właściwym postępowaniu, że orzeczenie było niezgodne z prawem. Niezmiennie bowiem podstawą dochodzenia roszczeń odszkodowawczych jest uniewinnienie lub umorzenie postępowania w następstwie kasacji albo wznowienie postępowania.

Stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wydanego w sprawie o wykroczenia analogicznie jak postępowaniu karnym może nastąpić bądź w trybie wznowienia postępowania (art. 540 k.p.k.) gdyż zgodnie z brzmieniem art. 113 § 1 k.p.w. do wznowienia postępowania prawomocnie zakończonego w trybie przepisów tego Kodeksu stosuje się odpowiednio przepisy art. 540 - 542, 544 § 2 i 3 oraz art. 545-548 k.p.k., bądź w wyniku kasacji, która w sprawach karnych przysługuje od prawomocnego orzeczenia. Analogicznie również jak w postępowaniu karnym zgodnie z art. 112 k.p.w. w postępowaniu w przedmiocie kasacji stosuje się odpowiednio przepisy działu X tego Kodeksu oraz art. 522, 526 § 1, art. 529, 530 § 2 i 3, art. 531 § 1, art. 532 § 1, art. 534 § 2, art. 535-537, 538 § 1 oraz art. 539 k.p.k. W wyniku tego postępowania może dojść z kolei do uchylenia lub zmiany wyroku skazującego i tym samym prowadzić to może do szkody powstałej w wyniku niesłusznego skazania.

Reasumując w sprawie o wykroczenia od wyroku sądu II instancji nie przysługuje żaden zwyczajny środek zaskarżenia. Dopuszczalne jest natomiast wniesienie nadzwyczajnych środków zaskarżenia, a mianowicie kasacji lub wniosku o wznowienie postępowania. Środek kontroli orzeczeń sądów powszechnych z punktu widzenia legalności stanowi skarga kasacyjna, która może być oparta na naruszeniach prawa materialnego lub procesowego, a więc na zarzutach, które zmierzają do wykazania niezgodności zaskarżonego orzeczenia z prawem. Kasację można wnieść od każdego prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie sądowe, bezpośrednio do Sądu Najwyższego. Jednakże w sprawach o wykroczenia kasację może wnieść wyłącznie określony w ustawie organ: Prokurator Generalny lub Rzecznik Praw Obywatelskich, w sprawach podlegających orzecznictwu sądów wojskowych także Naczelny Prokurator Wojskowy, a w sprawach naruszenia praw dziecka także Rzecznik Praw Dziecka. Niedopuszczalne jest jednak uwzględnienie kasacji na niekorzyść obwinionego wniesionej po upływie 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

Natomiast wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem jest możliwe tylko w przypadkach określonych w ustawie. Postępowanie wznowia się z urzędu lub na wniosek strony. Wznowienie z urzędu następuje jedynie w sytuacji ujawnienia określonego w ustawie uchybienia. Analiza ustawowych podstaw wznowienia postępowania prowadzi do wniosku, iż w tym trybie winna nastąpić zmiana części orzeczeń sądowych, które są niezgodne z prawem. Niedopuszczalne jest wznowienie postępowania z urzędu na niekorzyść obwinionego po upływie 6 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia. Orzekając o wznowieniu postępowania, sąd uchyla zaskarżone orzeczenie i przekazuje sprawę właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania. Od tego orzeczenia środek odwoławczy nie przysługuje.

W realiach rozpoznawanej sprawy powódka nie wskazała, iż toczyło się lub toczy jakiegokolwiek postępowanie mające za przedmiot kontrolę legalności zapadłego prawomocnego rozstrzygnięcia. Nie udowodniła również, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Niewątpliwie jak wynika z akt karnych sprawy III W 823/11 powódka zwróciła się z wnioskiem do Rzecznika Praw Obywatelskich o wniesienie kasacji, który jednak od tego odstąpił.

Powódka zasadniczo ograniczyła się jedynie do stwierdzenia, że przez wydanie zaskarżonego orzeczenia zostały jej wyrządzone szkody w postaci pozbawienia dobrego imienia, pogorszenia stanu zdrowia, utraty wolnego czasu, niemożności znalezienia czy podjęcia pracy w charakterze referenta sądowego, jednakże nie wskazała żadnych dowodów świadczących o rzeczywistym powstaniu tej szkody i jej rozmiarach, jak również nie udowodniła istnienia związku przyczynowego między wydaniem orzeczenia, a powstałą szkodą, mimo iż na niej spoczywał ciężar dowodzenia tych okoliczności (art. 6 k.c).

Podsumowując brak koniecznej przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa w postaci uprzedniego stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego we właściwym postępowaniu zadecydował o merytorycznym rozstrzygnięciu niniejszej sprawy w postaci oddalenia powództwa. Wobec powyższego zbędne było badanie wystąpienia pozostałych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa.

Natomiast odnośnie wskazanej przez powódkę podstawy powództwa tj. art. 24 kc i art. 448 kc to w ocenie sądu żądanie oparte na tych przepisach również podlega oddaleniu. Należy zwrócić uwagę, że w sprawie, w której roszczenie oparte

jest na zarzucie naruszenia dóbr osobistych, sąd ocenia w pierwszej kolejności, czy doszło do naruszenia określonych dóbr osobistych powoda.

Powód zatem powinien wskazać, jakie jego dobro osobiste zostało naruszone, a ocenie sądu podlega, czy dobro to jest dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. oraz czy rzeczywiście zostało naruszone przez określone w pozwie działanie pozwanego. Powód wskazała, że zostało, w jego ocenie, naruszone dobro osobiste w postaci dobrego imienia, godności, wolności i swobody wyboru spędzania wolnego czasu (k. 22).

Dopiero w razie pozytywnego przesądzenia tych kwestii, konieczne jest podjęcie dalszych badań, w tym bezprawności działania, objętej domniemaniem prawnym, które powinien obalić pozwany.

Katalog dóbr osobistych wskazanych w art. 23 k.c. jest otwarty, a zatem nie tylko dobra w nim wymienione podlegają ochronie, lecz także wszystkie inne wskazane w ustawach szczególnych oraz wynikające z praw człowieka i obywatela określonych w Konstytucji ale i przewidzianych prawem międzynarodowym.

W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się jednolicie, że o tym, czy w konkretnym wypadku można mówić o naruszeniu dobra osobistego decydują okoliczności sprawy oraz kryteria obiektywne, a nie odczucia osoby żądającej ochrony prawnej. Miernikiem tej oceny jest przede wszystkim stanowisko opinii publicznej, będącej wyrazem poglądów powszechnie przyjętych i akceptowanych przez społeczeństwo w danym czasie i miejscu, a wzorców, które powinny stanowić docelowy punkt odniesienia dokonywanej oceny, dostarczają zapatrywania rozsądnie i uczciwie myślących ludzi oraz poglądy moralne osób kompetentnych w tym zakresie i cieszących się niekwestionowanym autorytetem.

Przechodząc do przedstawionych przesłanek - należy zdecydowanie podkreślić, iż w sprawie niniejszej na skutek wydania, obecnie prawomocnego orzeczenia nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki. Oczywistym jest, że prawomocny wyrok nie może – obiektywnie rzecz ujmując - naruszać dóbr osobistych. Osoba, jak w tym przypadku powódka, może subiektywnie odczuwać rozstrzygnięcie jako niesłuszne, jednak przy ocenie czy doszło do naruszenia dóbr osobistych co do zdecydowania należy raz jeszcze podkreślić, oceny należy dokonywać w oparciu o obiektywne mierniki. Na dzień zamknięcia rozprawy wyrok z którym powódka łączy naruszenie swoich dóbr osobistych jest prawomocny. Wyrok został wydany w oparciu z zachowaniem ustawowych procedur i został wydany przez upoważniony do rozstrzygania tej kategorii spraw organ. Zatem w działaniu pozwanego nie ma elementu bezprawności działania. Jedynie dla porządku wskazać należy, że przesłanką zastosowania przepisu art. 448 kc jest przypisanie winy sprawcy naruszenia, w stosunku do pozwanego Skarbu Państwa – bezprawności działania. Skoro pozwanemu nie można przypisać bezprawności działania to przepis art. 448 kc zastosowania mieć nie może.

Reasumując powyższe, w ocenie sądu, żądanie powódki jako bezzasadne, podlega oddaleniu z wyżej wskazanych przyczyn. .

Przy orzekaniu o kosztach procesu Sąd uznał za zasadne odstąpić od reguły odpowiedzialności za wynik procesu i zastosować wyjątkową regulację zawartą w art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Za takim rozstrzygnięciem przemawia trudna sytuacja majątkowa i osobista powódki.

Mając na uwadze fakt, iż A. Ś., która przegrała proces uzyskała zwolnienie od kosztów w całości (k. 8), Sąd nieuiszczoną opłatę od pozwu przejął na rachunek Skarbu Państwa. Rozstrzygnięcie w punkcie czwartym wyroku oparto na przepisie § 6 pkt 6 i § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 202 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z tych względów i na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w wyroku.